

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1026/2022
05.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Бате Цветковића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Агима Џемаиљија, због кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 11. у вези члана 30. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Ирене Ђорђевић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К бр.2/21 од 29.12.2021. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.213/2022 од 08.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 05. октобра 2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Агима Џемаиљија – адвоката Ирене Ђорђевић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К бр.2/21 од 29.12.2021. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.213/2022 од 08.04.2022. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању К бр.2/21 од 29.12.2021. године окривљени Агим Џемаиљи оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 11. у вези члана 30. КЗ и кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне за свако од извршених кривичних дела, и то за кривично дело из члана 114. став 1. тачка 11) у вези члана 30. КЗ казна затвора у трајању од 14 година, а за кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од две године, окривљени је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 15 година. У ову казну, окривљеном је на

основу члана 63. КЗ урачунато време проведено у притвору од 12.07.2020. године, па надаље.

Истом пресудом, према окривљеном је на основу члана 348. став 6. КЗ и члана 87. КЗ изречена мера безбедности одузимања предмета, и то пиштоља марке „IŽ Baikal модела МР -446 Viking“ калибра 9 мм, са два метка у оквиру пиштоља истог калибра.

Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, и то Вишем јавном тужилаштву у Врању у износу од 265.469,00 динара, а Вишем суду у Врању у износу од 11.082,00 динара, као и на плаћање судског паушала у износу од 15.000,00 динара, као и да оштећенима АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД плати износ од 945.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Оштећени су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу, сходно одредби члана 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.213/2022 од 08.04.2022. године усвојена је жалба Вишег јавног тужиоца у Врању, а пресуда Вишег суда у Врању К бр.2/21 од 29.12.2021. године преиначена је само у погледу одлуке о казни, тако што је окривљеном Агиму Џемаиљију за кривично дело тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 11. у вези члана 30. КЗ утврђена казна затвора у трајању од 17 година, а за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од две године и шест месеци, након чега је окривљени на основу члана 60. став 2. тачка 2. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 18 година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 12.07.2020. године па надаље, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Агима Џемаиљија – адвокат Ирена Ћорђевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, те повреде члана 16. став 5. ЗКП, с тим што из образложења произилази да указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, као и за кривично дело из члана 114. став 1. тачка 11) у вези члана 30. КЗ, јер је дело учињено у нужној одбрани у смислу члана 19. КЗ, или да га у смислу члана 19. став 3. КЗ осуди на казну затвора по закону.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа,

коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, а по оцени навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаном пресудом окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, и поред тога што је у периоду када је извршено ово кривично дело донета наредба о легализацији (дана 10.03.2020. године) која је важила за период од 16.03.2020. године до 17.08.2020. године, а што представља основ за искључење кривичног гоњења у односу на наведено кривично дело, а због чега је суд у односу на кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ био дужан да окривљеног ослободи од оптужбе.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд оценио је неоснованим.

Наиме, на исту повреду закона бранилац окривљеног указивао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, па како је Апелациони суд у Нишу, као другостепени, у својој одлуци Кж1 бр.213/2022 од 08.04.2022. године, на страни 5, став други своје одлуке, изнео јасне и логичне разлоге због чега налази да се у радњама окривљеног стичу сви битни елементи кривичног дела из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, које разлоге и овај суд у свему прихвата као правилне, то на основу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на ове разлоге и упућује.

Поред тога, када се има у виду да је наредбом о легализацији оружја („Службени гласник РС“, број 25/2020 од 12.03.2020. године) одређено да само власници оружја, који на дан ступања на снагу те наредбе немају исправу издату од надлежног органа, могу поднети захтев за издавање одговарајуће исправе, а при чињеници да легалан власник предметног пиштоља није био окривљени већ његов син ЂЂ, то по оцени овога суда у радњама окривљеног стоје сви битни елементи кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, због ког је правноснажном пресудом оглашен кривим, јер је критичном приликом неовлашћено носио предметни пиштољ, те са истим пиштољем извршио кривично дело из члана 114. став 1. тачка 11. КЗ у покушају у вези члана 30. КЗ.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Агима Цемаиљија, којим се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, одбијен је као неоснован.

У преосталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом – члан 74, 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног у уводу поднетог захтева, истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које повреде је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца. Међутим, бранилац у уводу само формално истиче ову повреду, док у образложењу захтева с тим у вези у суштини указује на повреду одредаба члана 16. став 5. ЗКП, сматрајући да првостепени суд материјалне доказе није ценио у складу са основним начелом кривичног процесног права – *in dubio pro reo*, према ком је одлуку морао донети у корист окривљеног.

Надаље, с тим у вези, бранилац у захтеву наводи да суд није утврдио „најзначајнију чињеницу“ – да ли је оштећени имао оружје код себе и да ли је ово оружје после тога уклонио са лица места, и оспорава доказну вредност записника о увиђају и криминалистичко-техничке документације, те полемиче са исказом оштећеног АА, а који је према налажењу одбране нелогичан, неутемељен и супротан исказу који је дао у другом кривичном поступку, поводом истог догађаја, који је иницирао оштећени подношењем кривичне пријаве против сина окривљеног. У захтеву се истиче и да првостепени суд није прихватио налаз стручног саветника професора др Зорана Ћирића, те да је одбио да се уради допунско вештачење на околности ранијег сукоба који је постојао између окривљеног и оштећених, уз закључак да је у конкретном случају окривљени поступао у нужној одбрани, у циљу одбијања напада и заштите угроженог добра (себе и своје породице).

Имајући у виду да се изложеним наводима захтева указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно на повреду члана 440. ЗКП, те на повреду одредаба члана 16. став 5. ЗКП, при чему бранилац износи сопствену оцену изведених доказа, а што све не представља у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни касациони суд у овом делу поднети захтев одбацио као недозвољен.

Најзад, истим захтевом указује се и на повреду одредаба члана 441. став 1. ЗКП, истицањем да је приликом одмеравања казне суд правилно ценио олакшавајуће околности, али да им није дао адекватан значај, па како ни ова повреда у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца, то је захтев за заштиту законитости и у овом делу одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) а у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић